R 5926 (page217)

கொடுத்தலினால் அடையும் கிருபை

THE GRACE OF GIVING

"இப்படிப் பிரயாசப்பட்டு, பலவீனரைத் தாங்கவும், வாங்குகிறதைப்பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியம் என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொன்ன வார்த்தைகளை நினைக்கவும் வேண்டுமென்று எல்லாவிதத்திலேயும் உங்களுக்குக் காண்பித்தேன் என்றான்." – அப் 20:35(RV)

ஏழைகளுக்கு கொடுத்தல் – கர்த்தருக்கு கடன் கொடுத்தல் – சுவிசேஷத்திற்கு இஸ்ரயேலர்களுடைய கண்கள் குருடானதின் இரகசியம் – மேம்பட்ட புறஜாதி வகுப்பார் சத்தியத்தால் ஈர்க்கப்படுதல் – முறைப்படுத்தப்பட்ட தானதர்மம் ஒழுங்கற்ற கொடையைவிட மேலானது. தயாளகுணம், மனம் மற்றும் இருதயத்தின் பரந்த நோக்கை தெரிவிக்கிறது – வளமான வாழ்க்கையின் நிலை நம்முடைய இரக்க குணத்தின் அளவுகோலாக இருக்கட்டும்.

இந்தப் பாடத்தில் நாம் மனதில் ஆழமாக பதியவைக்கவேண்டிய படிப்பினை கிறிஸ்தவ உதார குணம் மற்றும் மனமுவந்து செய்கிற தானதர்மங்கள் ஆகும். விழுந்துபோன சுபாவத்தின் பொதுவான மனநிலையானது பலமுள்ளவர்களை சார்ந்தே அல்லது அவர்களுக்கு ஆதரவு தருவதும் மற்றும் பலவீனமுள்ளவர்கள் தங்களை சுற்றி திரண்டிருந்து தங்களை உயர்த்தவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதாகும். இது தன்னை பிரியப்படுத்துகிற விழுந்துபோன சுபாவத்தின் வழியாகும். ஆனால் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான புதுசிருஷ்டியின் ஒழுங்குமுறையானது இதற்கு முற்றிலும் எதிர்மறையானது. அவன், மற்றவர்களது நலன், அவர்கள்மீது அக்கறை மற்றும் அவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிப்பதற்காக காத்திருக்கவேண்டும். அதிலும் விசேஷமாக, தங்கள் சொந்தக்குடும்பம் மற்றும் விசுவாசவீட்டாரின் பலவீனமான அங்கத்தினர்களின் நலன்கருதி இருக்கவேண்டும். கிறிஸ்துவுக்குள் பெலமுள்ள உடன்அங்கத்தினர் பெலவீனமுள்ள மற்றும் இயலாதவர்களுக்கு உதவுவதில் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருக்கவேண்டும். மேலும் எவ்வளவுதூரம் இயலுமோ அவ்வளவுதூரம் அவர்களை கிறிஸ்துவுக்குள் மேம்பட்ட வளர்ச்சிக்கு ஏகமாக உயர்த்த வேண்டும். சுவிசேஷத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அநேகர் ஐஸ்வரியவான்களாகவே இருந்தார்கள் என்று நிதானிக்கலாம். நம்முடைய பாடம் கொரிந்து சபையினருக்கு முகவரியிட்டும் மற்றும் எருசலேமுக்குள்ளேயும் அதை சுற்றிலுமுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்காகவும் அமைந்துள்ளது. அதேசமயத்தில் கொரிந்துவிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்காக நன்கொடைகளைப் பெற்றதைக் காட்டிலும், எருசலேமிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்காக ஏன் அதிகமாக பெறப்பட்டது என்ற கேள்வி இயற்கையாக எழும்பும். ஏன் அது நடந்தது என்பதற்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு.

1. எருசலேமைச் சுற்றிலும் கடுமையான பஞ்சம் மிகுந்து காணப்பட்டது

2. எருசலேம் ஒரு வர்த்தக நகரமல்ல, ஆகையால் அங்கு பணப்புழக்கம் குறைவாகவே இருந்தது

3. எருசலேமிலும் அதனைச்சுற்றிலும் சுவிசேஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் பெரும்பாலும் ஏழ்மையான ஜனங்கள் என்பது வெளிப்படையான ஒன்று.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அங்கு சத்தியத்திற்கு வெளிப்படையான அடக்குமுறை இருந்ததிலிருந்து, அங்கு கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்திற்கு யாரெல்லாம் இசைவாக இருந்தார்களோ அவர்களுக்கு எதிராக, மாபெரும் எதிர்ப்பு இருந்தது என்று உடனடியாக நம்மால் நிதானிக்கமுடியும். சிறிய கடைக்காரர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டதுபோலவே காணப்பட்டனர். கூலித்தொழிலாளர்கள், அவர்களுடைய பணி இன்றியமையாதபோது பயன்படுத்திக்கொண்ட நேரங்களைத்தவிர, மற்ற நேரங்களில் எவ்வளவுதூரம் விலக்கிவைக்க முடியுமோ அந்த அளவிற்கு விலக்கப்பட்டனர். இதற்கு மாறாக, ஆசியா மைனரின் மாசிடோனியா மற்றும் அகாயா போன்றவை செல்வசெழிப்புடன் காணப்பட்டன; உதாரணமாக, பாஃபோஸின் துணையாளுநர் செர்ஜியஸ் பவுலோஸ்(அப்13:7), ஏதேன்ஸ் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் டையோனைசியஸ்(அப் 17:34), அதே நகரத்தைச் சேர்ந்த

R5926 : page 218

டமாரிஸ், கொரிந்துவின் ஜஸ்டஸ் மற்றும் அந்த நகரின் யூத ஆலயத்தின் தலைவராகிய கிறிஸ்பஸ்(அப்18:8) ஆகியோரின் மனமாற்றங்களை நாம் நினைவுக்கு கொண்டுவருகிறோம்.

மதரீதியினாலான பெருமையினால் குருடாக்கப்பட்டோர்

ஒரே மாதிரியான சுவிசேஷம் ஏன் ஆசியா மைனர் மற்றும் கிரீஸ் நாட்டிலுள்ள செல்வந்தர்களை ஈர்த்து, யூதேயாவிலுள்ள பெரும்பான்மையான ஏழ்மை வகுப்பாரை புறம்பாக்கி தள்ளிவிட்டது என்று இயற்கையாகவே ஒரு கேள்வி எழும்பும். இதற்கு பதில் என்னவாக இருக்குமெனில், மெய்தேவனோடு நீண்ட தொடர்புடைய மற்றும் அவருடைய மேசியாவின் கிருபை நிறைந்த வாக்குத்தத்தங்களையுடைய யூதர்கள் மத்தியில், அதிலும் குறிப்பாக செல்வந்தர் மற்றும் அறிஞர்கள் மத்தியில்

விருத்தியடைந்து காணப்பட்ட மத அடிப்படையிலான பெருமை என்றே தோன்றுகிறது. அதுமாத்திரமல்ல, உலகின் எல்லா மத அமைப்புகளுக்கு முன்பாகவே அவர்களின் மதம் இருந்ததாகவும், அதின் அறிஞர்கள் தங்களைத்தாங்களே மேன்மையாக எண்ணிக்கொண்டனர். அவர்கள் "தங்களை நீதிமான்கள் என்று நம்பி மற்றவர்களை அற்பமாக எண்ணினார்கள்" – லூக் 18:9.

இதுதான் இஸ்ரயேல் ஜனங்கள் சுவிசேஷத்திற்கு குருடாக்கப்பட்டதின் இரகசியம். மதத்தலைவர்களும், குருமார்களும் அதிக தன்னம்பிக்கை உள்ளவர்களாக இருந்து, தெய்வீக வாக்குத்தத்தங்கள் அனைத்தும் தங்களையே மையப்படுத்துகின்றன என எளிமையாக நம்பி, அதனால் ஏழ்மையான நசரேயர் மற்றும் அவருடைய படிப்பறிவற்ற சீஷர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவர்களை போலிகள் என்று தள்ளிவிட்டனர். பின்னர், சுவிசேஷம் புறஜாதிகளுக்கு பிரசங்கிக்கத் துவங்கியபோது, யூத குருமார்களின் எதிர்ப்பு அதிகமானது. அவர்களுடைய மதரீதியான ஒவ்வொரு பெருமையான எண்ணத்திற்கும் முற்றிலும் மாறாக, தேவன் ஏழ்மையான யூதர்களையோ அல்லது புறஜாதிகளையோ ஏற்றுக்கொண்டு இவர்களைத் தள்ளிவிட்டார்(யோவான்7:43–53). ஆயினும் புறஜாதிகளின் மத்தியில் இந்த நிலை மிகவும் வேறுபட்டிருந்தது. படிப்பறிவற்ற பாமர ஜனங்கள் தங்கள் வெவ்வேறு வகையான மதங்களின் மூடநம்பிக்கைகளினால் சூழப்பட்டிருந்த அதேவேளையில், நன்கு படிப்பறிவுள்ளவர்கள் மத்தியில் நேர்மையான சிந்தயையுடையவர்கள், தங்கள் சொந்த மதத்தின் அநேக அம்சங்கள் வெறும் மூடநம்பிக்கைகள் என மிக விரைவாக உற்றுப்பார்த்து அறிந்துகொண்டனர். அவர்கள் தங்கள் சொந்த மதத்தைவிட யூதமதம் அதிகளவு காரணகாரியத்துடன் பொருந்தியதால் அதன்பால் ஈர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இதன் காரணமாக, புறஜாதிகள் யூதர்களின் வழிபாட்டுத்தலங்களை அடிக்கடி நாட ஆர்வமாயிருந்ததை நாம் காண்கிறோம். ஆனாலும் யூதமதம் அவர்களுக்கு திருப்தியற்றதாக இருந்தது. ஏனெனில், அது மிகவும் குறுகலானதாகவும், விசேஷமாக இஸ்ரயேலர்களுக்கு மட்டும் தெய்வீக ஆசீர்வாதமானது வரையறுக்கப்பட்டதாகவும் இருந்தது. இஸ்ரயேல் ஜனங்களை அந்தக் காலகட்டங்களில் கிரேக்கர்கள் கீழானவர்களாகக் கருதினர். ஆனால் சுவிசேஷமானது, எல்லா தேசத்திலும், ஜனங்களிலும், ஜாதிகளிலும், பாஷைக்காரர்களிலும் யார் நீதியை விரும்புகிறார்களோ அவர்களுக்கு கதவை திறந்துவைத்தது. யூத போதனைகளில் நீண்டகாலமாக மறைக்கப்பட்டிருந்த மகத்தான பலனை மேற்கூறிய வகுப்பார் பொதுவாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

முறைப்படுத்தப்பட்ட தானதர்மத்தின் பலன்கள்

எல்லா நிகழ்வுகளிலும், கொரிந்துவிலிருந்த பரிசுத்தவான்களைக் காட்டிலும் எருசலேமிலிருந்த பரிசுத்தவான்கள் ஏழ்மையானவர்களாகவே இருந்தனர். ஆகவே அப்போஸ்தலர் கொரிந்து சபையிடம் எருசலேமிலுள்ள சபைக்கு நன்கொடை அனுப்புவது நெறிதவறா நிலை என ஆலோசனை கூறினது மிகவும் பொருத்தமானதாக உள்ளது. இந்நாட்களில் அறிந்திருப்பதைவிட, அக்காலங்களில் வாழ்ந்த மிகவும் ஏழ்மையானவர்களுக்கு அனுப்புவதற்கு, பணப்பரிமாற்றத்திற் கான வசதிகள் மிகவும் குறைவான நிலையில் இருந்ததால், பல்வேறு இடங்களிலிருந்த சபையினர் தங்கள் நன்கொடைகளை, அடுத்த வருடத்தில் அப்போஸ்தலர் எருசலேம் செல்லும்போது அவர் கையில் மட்டுமே கொடுத்தனுப்ப முடிந்தது.

கொரிந்து சகோதரர்களுக்கு அப்.பவுல் கொடுத்த ஆலோசனை கிட்டத்தட்ட ஒருவருடத்திற்கு முன்பிருந்தே சிறப்பாக பெறப்பட்டு, அதன்மீது பேரார்வத்துடன் பங்குகொண்டு வசூலானது என்று அவரின் வார்த்தைகள் தெரியப்படுத்துகிறது. நன்கொடை திரட்டுவதற்கான அவசியத்தை அவர்களுக்கு தெரியப்படுத்த போதுமான விவரங்களை இந்தக் கடிதத்தொடர்பில் எழுதுவது அவருக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாய் இருந்தது. ஆனால் அவர் அவர்களுக்கு குறிப்பாய் சொல்லுவது என்னவென்றால், ஒரு வருடம் முன்பே பேரார்வத்துடன் ஆரம்பித்த வேலையானது நிதானமாக நிறைவேற்றப்படாதபடிக்கு குறைந்தபட்ச வாய்ப்புகளே இருந்தது என்றும், கர்த்தரிடத்தில் அவர்கள் கொண்டுள்ள அன்பு மற்றும் பேரார்வம் குறித்து, மற்றவர்களிடத்தில் பெருமையாய்க் கூறினபிறகு, எருசலேமிற்கு போகும் வழியில் அவர் அவர்களிடத்தில் போகும்போது, அவர்கள் தங்களது நன்கொடையை தயாராய் வைக்க தவறியதற்காக மனம் வருந்துவதாகக்கூறி, இம்முறை அம்மாதிரி நடவாதபடி பார்த்துக்கொள்ள கூறுகிறார்.

கொரிந்தியருக்கு அவர் இதற்குமுன்பு எழுதிய கடிதத்தில், அப்போஸ்தலர் ஒரு முறைப்படுத்தப்பட்ட தானதர்மம் அளிக்கவேண்டும் என பரிந்துரை செய்கிறார், அவர் கூறுகையில், "பரிசுத்தவான்களுக்காக சேர்க்கப்படும் தர்ம பணத்தைக்குறித்து நான் கலாத்தியா நாட்டு சபைகளுக்கு பண்ணின திட்டத்தின்படியே நீங்களும் செய்யுங்கள். நான் வந்திருக்கும்போது பணம் சேர்க்குதல் இராதபடிக்கு, உங்களில் அவனவன் வாரத்தின் முதல்நாள்தோறும் தன்தன் வரவுக்குத்தக்கதாக எதையாகிலும் தன்னிடத்திலே சேர்த்துவைக்கக்கடவன்" – 1கொரிந் 16:1,2.

முறையான தானதர்மம் ஒழுங்கற்ற உதவியைவிட மேலானது என்ற எல்லா தேறின சிந்தனையாளர்களின் அனுபவ அறிவைப்போலவே, அப்போஸ்தலரின் அனுபவ அறிவும் ஒத்திருந்தது. அதனுடைய முடிவு பொதுவாக பெருமளவில் இருக்கும் என்பது மாத்திரமல்ல, மாறாக, கொடுப்பவர்க்கு அது அதிக நன்மையை வருவிக்கும்; அவ்வாறு கொடுப்பவருக்கு இது ஒரு குறிக்கோளை அவரது சிந்தையில் நிலைநிறுத்தி, அதை கடைப்பிடிப்பது கர்த்தருக்கு தொண்டு செய்ததைப்போல இருக்கும்.

அநேகருக்கு கர்த்தர் நிமித்தமாக, பெரும்பாலும் அவருக்கு ஊழியம்செய்யும் ஒரே வாய்ப்பு, பணம் பங்களிப்பு செய்வதாக இருக்கும். நிச்சயமாகவே ஒரு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட தேவனுடைய பிள்ளை இவ்வாறு செய்யமுடியுமானால், பரிசுத்த பவுல் மற்றும் அவருடைய பயணக்கூட்டாளிகளின் பாணியில், அதாவது, பொதுப்பிரசங்கங்கள் மூலமாகவோ அல்லது வீட்டுக்கு வீடு சென்று சந்திப்பதன் மூலமாகவோ ஆவிக்குரிய கொடைகளையும் ஆசீர்வாதங்களையும் தருதல் ... அச்சடித்த தாள்கள் மூலமோ அல்லது வாயினாலோ அல்லது இருவகையிலுமோ சத்தியத்தை கொடுப்பது என்பதைப்போல பரிசுத்தவான்களுக்கு கொடுப்பது மிகவும் மேலானது.

R5927 : page 218

ஆனால் தங்களிடத்தில் தாலந்து குறைவுபடுகிறது அல்லது பலமில்லை அல்லது வாய்ப்புகளில்லை என்று எண்ணி, காலத்துக்கு முன்பே துரிதமாக செயல்பட்டு, தங்கள் வாழ்க்கை சூழலை அமைத்துக்கொள்கிறவர்களோ, தடைசெய்யப்பட்டு, குடும்பப் பொறுப்புக்களுக்கு தங்களது நேரத்தை அடமானம் வைத்துவிடுகிறார்கள். இதனால், இப்படிப்பட்டோர் கர்த்தருக்கென்று ஊழியம்செய்யவும், அவர்பேரில் வைத்திருக்கும் அன்பை வெளிப்படுத்தவும் நடைமுறையில் இருக்கின்ற ஒரே வாய்ப்பு, தங்களது நன்கொடைகளை அவர் நிமித்தமாகவும், அவரது ஜனங்களுக்கும் அளிப்பதே ஆகும். இந்த வகையில், கர்த்தருடைய ஊழியத்திற்கு தங்களை பயிற்றுவிக்கும் இந்த வாய்ப்பு இழக்கப்படுமானால், அதாவது அவர்களுடைய உதவி தேவையாய் இருக்கும்போது உதவுவதில் குறைவுபடுவதன்மூலமாகவோ, அல்லது தெய்வீக ஊழியத்தின் இந்த வழிமுறையைப் பற்றிய சரியான அறிவுரையை பெறுவதில் குறைவுபடுவதன்மூலமாகவோ இழப்பு ஏற்படும்போது, ஊழியத்தின் மிக முக்கியமான வாய்ப்பை அவர்கள் இழக்க நேரிடுவதோடு, இதனிமித்தமாக இனி கர்த்தருக்கு செய்யும் ஒவ்வொரு ஊழியத்திலும் ஆசீர்வாதங்களை இழக்கநேரிடும்.

தயாளகுணம் அன்பின் ஒரு அறிகுறி

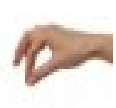

ஆகையால் நாம் கவனிக்கும்போது, அப்போஸ்தலர் மிகவும் தாராள உணர்வோடு கொடுத்தலின் கிருபையைப்பற்றி சபைகளுக்கு சிபாரிசு செய்வதோடு, உண்மையாகவே தங்கள் தாராளகுணம், தங்கள் சக்திக்கு ஏற்றவாறு பெரிதான அளவில் இருந்தால் அது கர்த்தருக்கும் சுவிசேஷத்திற்குமான அவர்களின் அன்பின் அளவுகுறியாக இருக்கிறது என்று வலியுறுத்துகிறார். ஆனால் நாம் இங்குள்ள முரண்பாட்டை கவனிக்கும்போது, உண்மையாகவே அப்போஸ்தலர், விசுவாசிகள் கர்த்தருடைய கிருபையைப் பெற்ற துவக்கத்திலேயே அவர்களின் மனதில் ஏதோ கீழ்த்தரமான ஆதாயத்தின்பொருட்டு.. வெட்கக்கேடான இலாப நோக்கத்திற்காக சுவிசேஷம் போதிக்கப்படுகிறதா என்ற எண்ணம் எந்த வகையிலும் அவர்கள் மனதில் பதிந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக அப்படிப்பட்ட விசுவாசிகளிடமிருந்து எந்த நன்கொடைகளையும் கேட்கவில்லை. அப்போஸ்தலர் அதே கொரிந்தியர்களுக்கு ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாக பிரசங்கித்திருந்தாலும், அவர் வெகுமதி என்ற ஆலோசனையைகூட முன்வைக்காமலேயே அவர்களுக்கு போதித்துவந்ததை நாம் காண்கிறோம். யாரிடத்திலும் கட்டணம் கோருவதற்கு பதிலாக தன் சொந்த கையினால் தன் கைத்தொழிலான கூடாரம் அமைத்தல் மூலம் உழைத்து சம்பாதித்தார் என்று காண்கிறோம்–2கொரி11:7–9.

கொரிந்து சபையிலுள்ள விசுவாசிகள் சத்தியத்தின் மதிப்பை சரியாக உணர்ந்துகொண்டதினால் உண்டான மாற்றத்தை நாம் கவனிக்கவேண்டும். முதலில் அவர்கள், அப்போஸ்தலர் தன் சொந்த கைகளால் உழைத்து சம்பாதித்ததின் மூலமாகவும், மற்ற பகுதிகளிலிருந்த விசுவாசிகளிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட உதவிகள் மூலமாகவும் அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்தபோது, அவர்கள் தானாக முன்வந்து அவருக்கு பொருளாதார உதவிகள் செய்யவேண்டும் என்பதற்கு ஒத்த கருத்து இல்லாதவர்களாக காணப்பட்டு, தங்களுக்கு கிடைத்த சிலாக்கியத்தின்மீது மிகுந்த அஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாக இருந்தனர். ஆனால் தேவனுடைய கிருபை அவர்களுடைய இருதயங்களுக்குள் மேலும் முழுமையாக சென்றடைந்தபிறகு, அவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட சத்தியத்தின் மதிப்பை சரியாக உணர்ந்துகொள்ளவும், அது நம்பிக்கையின் விலைமதிக்கமுடியாத ஆசீர்வாதங்களையும், சந்தோஷத்தையும் விசுவாசத்தையும் குணலட்சணங்களையும் கொண்டுவந்திருப்பதை உணர்ந்துகொள்ளவும் துவங்கினர்.

R5927 : page 219

அதன்பிறகு அப்போஸ்தலர் அவர்களிடத்தில் இல்லாதபோது, ‘அவர் தேடியது அவர்களுடைய பணத்தை அல்ல, அவர்களையே’ என்று அவருடைய நடத்தை அவர்களுக்கு நிரூபித்துக் காண்பித்தது. கர்த்தர் நிமித்தமாக தாராளகுணமுடையவர்களாக அவர்கள் இருப்பதன்மூலமாக, அவர்கள் பெற்றுள்ள திறமை மற்றும் அன்புக்கு சரிநிகராக பெறக்கூடிய பயனாகிய மாபெரும் ஆசீர்வாதத்தின் பொருட்டு, அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காகவே கபடற்ற உணர்வுடன் அவர்களுடைய கவனத்தை இழுத்தார் எனவும் நிரூபித்தது. இந்த விஷயத்தை பதியவைக்க ஒரு உவமையை கூறுகையில், “சிறுக விதைக்கிறவன் சிறுகஅறுப்பான், பெருக விதைக்கிறவன் பெருக அறுப்பான்” என்கிறார். இது நமக்கு,“வாரியிறைத்தும் விருத்தியடைவாரும் உண்டு; அதிகமாய்ப் பிசினித்தனம் பண்ணியும் வறுமையடைவாரும் உண்டு. உதாரகுணமுள்ள ஆத்துமா செழிக்கும்; எவன் தண்ணீர் பாய்ச்சுகிறானோ அவனுக்குத் தண்ணீர்

பாய்ச்சப்படும்''(நீதி11:24,25) என்ற நீதிமொழியை நினைப்பூட்டுகிறது. இங்கு நமக்கு கர்த்தர் தம்முடைய ஜனங்கள் இருதயத்திலும் சிந்தனையிலும் பரந்த தன்மையினை பெற்று விருத்தியடைவதைப் பார்ப்பதில் அவர் பிரியமாயிருக்கிறார் என்பதும் .. அவர்களுடைய தயாளகுணம், அவரைப்பற்றி அறிகிற அறிவுக்கு சரிசமமாக வளரவேண்டும் என்பதும் தெளிவான பாடமாயிருக்கிறது.

நம்முடைய கொடைகள் பற்றி நம்முடைய கர்த்தரின் மதிப்பீடு

தேவனுடைய ஜனங்கள் மத்தியில் இருந்த ஏழ்மை நிலைகள், அவர்களுடைய கடந்தகால வாழ்க்கையில் தாங்கள் உடைமைகளை பெற்றிருந்த சமயத்தில், அதன் ஒரு பகுதியை கர்த்தருடைய ஊழியத்திற்கும், மற்றவர்களுக்கு தானதர்மம் செய்வதிலும் தவறியதால் வந்தவை என்று வேதவசனங்களில் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் மேலே கூறப்பட்ட வசனம், இந்தப் பாடத்துடன் மிக நெருக்கமாக இசைந்துவருகிறது. இந்த ஒரு சாட்சியை நம்முடைய இருதயத்தில் வைத்து, வாழ்க்கையின் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் தேவனுடைய ஒவ்வொரு பிள்ளையும் கர்த்தரால் அனுதினமும் பெற்றுவருகிற ஆசீர்வாதங்களிலிருந்து ஜாக்கிரதையுடனும், ஜெபத்துடனும், கவனத்துடனும், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு அவர் நமக்கு அளிக்கும் ஞானம் மற்றும் நிதானிப்பின்படி கர்த்தருடைய ஊழியத்தில் விதைப்பின் வேலைக்காக தனியே ஒதுக்கிவைத்தால் நன்மை தரும்.

எத்தனைபேர் தங்களைக்குறித்து இத்தகைய விழிப்புணர்வு கொண்டுள்ளனர், ஒவ்வொரு சிறு பணமும் அது வந்த வேகத்தில் அதை பயன்படுத்துவதிலோ அல்லது தாங்கள் முடிவுசெய்த எதிர்கால திட்டங்களுக்காக சேமித்துவைப்பதில் மிகுந்த விருப்பமுள்ளவர்களாகவோ இருந்து, தாங்கள் தானதர்மம் கொடுப்பதற்கு எதையும் எடுத்துவைக்கவில்லை என்று உணர்கிறார்கள். அவ்வாறு செய்தது ஒரு மாபெரும் தவறு என்று பின்னர் திரும்பிப்பார்க்க முடிகிறது! தங்கள் சேமிப்புகள் உடல்நல குறைவின் மூலமோ அல்லது விபத்தின் மூலமோ அல்லது வங்கி திவாலானதின் மூலமோ அல்லது வேறு எதனாலோ அது திடீரென இல்லாமல்போகும்போது, அப்போஸ்தலர் 2கொரிந்9:6இல் கூறியுள்ள, தாங்கள் எந்த விதையையும் விதைக்கவில்லை என்று வருந்துவதற்கு ஒரு நல்ல காரணம் உண்டாகியிருக்கும்

.

நம்முடைய ஆண்டவர் நம்மிடமுள்ள கொடைகளை அதன் பணத்தொகையை சார்ந்து மதிப்பிடுவதில்லை. அதற்கு மாறாக, அந்த வெகுமதியை அளிக்கத்தூண்டிய ஆவியையே பிரதானமாக மதிப்பிடுகிறார் என்பதை, தேவாலயத்து உண்டியலில் இரண்டு காசு போட்ட விதவையை நோக்கி தன் கவனத்தை செலுத்தியதன்மூலம் நமக்கு காண்பிக்கிறார்(லூக்21:1–4). கர்த்தருடைய மதிப்பீட்டின்படி தங்களுடைய மிகுதியானவைகளிலிருந்து கொடுத்த செல்வந்தர்களைவிட இந்த ஏழை விதவை பெருந்தொகையை கொடுத்தாள். இன்று தேவனுடைய ஜனங்களில் எத்தனைபேர் இந்த தாலந்தை, ஊழியம்செய்வதற்கான வாய்ப்பாக பயன்படுத்துவதில் தங்கள் கவனத்தைத் தந்து, ஆவிக்குரியவகையில் மிகுந்த வைராக்கியமாக இருக்கிறார்கள் என்று நம்மால் கூறமுடியாது! அதை தேவன் மட்டுமே அறிவார். ஆனால் இந்த பாடம் இன்று நம்மேல் உள்ள கடமையை வலியுறுத்தி, நமக்கு மிகவும் ஏழ்மையான தேவனுடைய ஜனங்களும் இவ்வழியில் தங்களுடைய சிலாக்கியங்களை அறிந்துணரச்செய்துள்ளது.

கர்த்தருக்கான ஸ்தோத்திர பலி

அளவுக்கு அதிகமாக கொடுக்கும் ஜனங்களுக்கு எதிரான எச்சரிக்கை அடிக்கடி தேவைப்படுவதில்லை. எனினும் அத்தகைய எச்சரிப்பு சில சம்பவங்களில் தேவையாக இருக்கும், கொடுத்தலானது வேதாகமத்தில் உள்ள சில சம்பவங்களில் கட்டுப்படுத்தப்படும். ஒருவரும் தங்களை சார்ந்தவர்களுக்கு ஏழ்மைநிலை ஏற்படும் அளவிற்கு கொடுக்கக்கூடாது. யாரும் தனக்குத்தானே பொருளாதாரத்தில் திவாலாகும்படியும், இதனால் மற்றவர்கள் நஷ்டம் அடையும்படியும் கொடுக்கக்கூடாது.

கொடுத்தலுக்கான அப்போஸ்தலரின் விதியை நாம் ஏற்கனவே மேற்கோள் காட்டியுள்ளோம். கர்த்தர் எந்தளவு அவனை வலிமையுற செய்திருக்கிறாரோ, அதன்படியே வாரத்தின் முதல்நாளில் காணிக்கையளித்தல் இருக்கவேண்டும்.நம் தானதர்மத்தின் அளவானது, நமது வளமையின் தரத்தின் அளவுக்கேற்ப இருக்கவேண்டும். இதன் அடிப்படையிலேயே வேதாகமத்தின் ஒவ்வொரு பாடமும் இருக்கிறது. தெளிந்தபுத்தியும் பலமுள்ள ஆவியை ஆழ பதியவைக்கிறது.

''உற்சாகமாய் கொடுக்கிறவனிடத்தில் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார்''. உற்சாகமான ஆவியைத்தவிர வேறு எந்த முறையிலும் வெகுமதிகளை வாரியிறைப்பதுபோல குவித்தாலும் அது கொடுத்தல் ஆகாது; அவைகள் எந்த ஆசீரையும் கொடுக்காது. கர்த்தர் அப்படி கொடுப்பவர்களை ஒருபோதும் பாராட்டுவதில்லை. அவருடைய மதிப்பீட்டின்படி, அது எவ்வித சுகந்த வாசனையையும் பெற்றிருப்பதில்லை. கர்த்தரால் பாராட்டும்படியாக இருக்க நம்முடைய அன்பளிப்பு ஒரு நன்றிபலியாக இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு நன்மையான ஈவும் மற்றும் பூரணமான வரமும் யாரிடத்திலிருந்து வருகிறதோ அவருக்கு எப்போதும் நன்றியுடையவர்களாக இருத்தல் என்று உணர்தல் நம்முடைய கடனாக இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ''தேவன் சகலவித கிருபையையும் பெருகச்செய்ய வல்லவராயிருக்கிறார்'' என்று அப்போஸ்தலர் உறுதியளிக்கிறார். யார் ஒருவர் தேவ ஊழியத்தில் நேரம், திறமை, பெலன், பணம் மற்றும் செல்வாக்கு.. இவைகளில்

எதையாகிலும் கொடுத்தால், அதற்கு சரிவிகித அளவாய் வெவ்வேறான கிருபைகளில் பெருகுவதை அவர்களே காணமுடியும். அப்படிப்பட்டோர் – கிருபையில் வளர்வதற்கான முறையான இருதயத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் "எல்லாவற்றிலும் எப்போதும் சம்பூரணமுடையவர்களாயும்", மேலும் "சகலவித நற்கிரியைகளிலும் பெருகுகிறவர்களாகவும்" இருப்பார்கள் என்பதை அப்போஸ்தலர் குறிப்பாக சுட்டிக்காட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது. சம்பூரணமாய் என்பது ஆடம்பரமாக , எல்லாவற்றிலும் போதுமானவர்களாக இருத்தல் என்று அர்த்தமல்ல, மாறாக எங்கு "போதுமென்கிற மனதுடன் கூடிய தேவபக்தி" இருக்கிறதோ அங்கு "எல்லாவற்றிலும் சம்பூரணத்தை" எப்போதும் பெறமுடியும்.

செயல் விளக்கத்தில் அப்போஸ்தலர், தங்களுக்கு வரும் ஆசீர்வாதங்கள் அது இம்மைக்குரியதோ அல்லது ஆவிக்குரியதோ, அதன் ஒருபங்கை மற்றவர்களுக்கு தெளிக்க நாடுகிறவர்கள் மீதான தேவனுடைய கவனம் குறித்து பராமரிப்பு குறித்து புதிய கொள்கை எதையும் மனதில் பதியவைக்கவில்லை. அவர் சங்கீதம் 112:9இல் இருந்தே மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

வசனம் 11ல் அப்போஸ்தலர் கூறுகையில், "நீங்கள் எவ்விதத்திலும் சம்பூரணமுள்ளவர்களாவீர்கள்" என்கிறார். தேவனுடைய ஜனங்கள் பொருளாதாரத்தில் செல்வச்செழிப்போடு இருப்பார்கள் என்று தவறாக அவர் கூறியதை புரிந்துகொள்ளக்கூடாது. தேவனுடைய ஜனங்கள் செல்வசெழிப்பை அடையமுடியாது என்ற உண்மைக்கு அப்.பவுலே ஒரு உதாரணமாக இருக்கிறார். இங்கு அவர் இருதயத்தின் செழுமையைக்குறித்து பேசுகிறார். வேறொரு இடத்தில் தன்னைப்பற்றியும் சுவிசேஷஊழியத்தில் தன் உடன் வேலையாட்கள் பற்றியும் பேசும்போது, "தரித்திரர் எனப்பட்டாலும் அநேகரை ஐஸ்வரியவான்களாக்கு–கிறவர்களாகவும், ஒன்றுமில்லாதவர்களெனப்பட்டாலும் சகலத்தையும் உடையவர்களாகவும் எங்களை விளங்கப்பண்ணுகிறோம்(2கொரி6:10) என்று கூறுகிறார். இந்த விசுவாசமுள்ள தேவனுடைய ஊழியக்காரர்கள் அநேகரை நம்பிக்கையிலும், விசுவாசத்திலும், அன்பிலும் மற்றும் இந்த குணங்கள் சுட்டிக்காண்பிக்கிற ஒருங்கிணைந்த பல்வேறு கிருபைகளிலும் ஐஸ்வரியவான்களாக்குகிறார்கள்.

நம்முடைய ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து பிறர் நலனுக்காக தன்னைத்தான் வெறுத்தலுக்கு மிகப்பெரிய உதாரணமாக இருக்கிறார். அவர் ஆவிக்குரிய சுபாவத்தின் மகிமை மற்றும் கனத்தை உடைமையாக பெற்றிருந்து ஐஸ்வரியவானாக இருந்தார். ஆயினும் நம் நிமித்தமாக அவர் தரித்திரரானார். மனுக்குலத்தை மீட்கும் நோக்கத்திற்காக மனிதசுபாவம் எடுத்தார். இந்த இலக்குக்காக கல்வாரியில் தன் ஜீவனை ஒப்புக்கொடுத்தார். அவருடைய தியாகத்தின்மூலம் நாம் ஐஸ்வரியவான்களாகிறோம். கிறிஸ்துவுக்குள் தெய்வீக தயவையும் தெய்வீக கிருபையின் ஐஸ்வரியங்களையும் பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் தேவனுடைய மாட்சிமையின் வலதுபாரிசத்திலிருக்கிற, மேன்மைப்படுத்தப்பட்ட நம் கர்த்தரோடு இணையான உடன்சுதந்திரர் என்பதை அடைய, அவரைப்போல் இருக்க கற்கவேண்டும். அவருடைய ஆவியை பெறவேண்டுமானால், அவர் என்னவெல்லாம் நமக்குக் கொடுக்கிறாரோ அது இம்மைக்குரிய சலுகையோ அல்லது ஆவிக்குரிய சலுகையோ அவைகளை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொடுக்கவேண்டும். அது மற்றவர்களுக்கு(அதிலும் விசேஷமாக விசுவாச வீட்டாருக்கு) சந்தர்ப்பசூழ்நிலை நம்மை தூண்டுவதற்கேற்ப இம்மைக்குரிய வகையிலோ அல்லது ஆவிக்குரிய விதத்திலோ உணவூட்டவும், உடுத்துவிக்கவும் வேண்டும்.

"தேவன் அருளிய சொல்லிமுடியாத ஈவுக்காக அவருக்கு ஸ்தோத்திரம்" அந்த ஈவு நம்முடைய இரட்சகரும் மீட்பருமேயாவார் (யோவா3:16). இதன்படி நம்மிடத்தில் காண்பிக்கப்பட்ட தெய்வீக கிருபையின் ஐஸ்வரியங்களையும் நமது கர்த்தர்மூலமாக வந்த எண்ணிமுடியாத ஆசீர்வாதங்களையும் இரக்கங்களையும் கூற நம்மால் முடியாது. நம்முடைய நித்திய நன்மைக்காக தெய்வீக ஏற்பாட்டின் முழுமையாகவே அவர் இருக்கிறார். அப்போஸ்தலர் எங்கும் கூறுவதுபோல."தேவத்துவத்தின் பரிபூரணமெல்லாம் சரீரப்பிரகாரமாக அவருக்குள் வாசமாயிருக்கிறது" (கொலோ2:9)என்கிறார். அவருடைய சொல்லிமுடியாத ஈவுக்காக சபை மாத்திரம் இந்நேரம்வரை நன்றிகளை தெரிவிக்கமுடியும். பிறகு படிப்படியாக, இந்த முழு உலக மனுக்குலமும் அந்த ஈவை கண்டுணரும்நிலையை அடைந்து, அதற்காக நன்றிகளை ஏறெடுப்பர். மேசியாவின் ஆளுகையின்முடிவில், ஆதாமின் சந்ததி முன்பிருந்தநிலைக்கு தங்கள் மெய்யான பரிபூரணத்திற்கு திரும்பும்போது, மனப்பூர்வமாக பாவம் செய்பவர்கள் அழிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். பிறகு"முழங்கால் யாவும் அவருக்குமுன்பாக முடங்கும், பிதாவாகிய தேவனுக்கு மகிமையாக நாவுகள் யாவும் அறிக்கை பண்ணும்". பிறகு, வானத்திலும் பூமியிலும் சமுத்திரத்திலும் உள்ள சிருஷ்டிகள் யாவும் கேட்கும்படி, அவருடைய சொல்லிமுடியாத ஈவுக்காக,"சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிறவருக்கும், ஆட்டுக்குட்டியானவருக்கும் ஸ்தோத்திரமும் மகிமையும் கனமும், அதிகாரமும், வல்லமையும் சதாகாலங்களிலும் உண்டாவதாக" என்று உரைக்கப்படும்.

See more Books & Articles at www.foodfornewcreature.com